

— "NAGYMAGYARORSZÁG, VAGY NEMZETHALÁL!" —

IRTA: CSOBÁNCZI ELEMÉR

2.

Délmagyarország pusztulása és elrablása

*"Nemzetek évszázadokban,
a magyar évezredekben gondolkodik."*

Felelős kiadó: Csobánczi Elemér, P.O. Box 370, Marrickville,
N.S.W. 2204, Ausztrália.

Minden jog, még a fordítások joga is a szerzőnek fenntartva.
All rights reserved.

A szerzotől megjelent: "ŐSTURANOK", Turan Printing kiadása,
P.O. Box "H", Garfield, N.J. 07026, U.S.A.

*Könyvemet a magyarság őseinek és hőseinek emlékére ajánlom,
mert nekünk nincsenek halottaink,
csak őseink, csak hőseink.*

"Nagymagyarország, vagy nemzethalál" — legelőször a "TURAN"-ban, a Turáni Népek Érdekközössége Világszervezet magyar tagozatának a közlönyében jelent meg, 1965 októberétől folytatólagosan. A közlöny nevét 1966 decembereben elorozták és attól az időponttól kezdve a "TURAN" közlöny új név alatt, mint "NAP FIAI" jelenik meg.

Szerkesztő: Papp Kalmán, Calle Pacifico Rodriguez 1747.
Jose Leon Suarez. Prov. Buenos Aires. Rep. Argentina.

"Nagymagyarország, vagy nemzethalál" — másodszor az Egyesült Allamokban, Pittsbourghban megjelenő "MAGYARSÁG" című lapban volt heti folytatásokban közölve, 1966 január 7-től kezdődoen.

A lap címe: "Magyarság", Pittsbourgh, Pa. 15207, U.S.A.
Szerkeszto: Szebedinszky Jenő.

"Nagymagyarország, vagy nemzethalál" — második atdolgozott és javított kiadást a VII. Magyar Talalkozon, Clevelandban, Ohio, U.S.A., az Arpadról elnevezett tudományos, irodalmi és művészeti pályazaton CSAK NEGYEDIK DIJRA, DISZOKLEVELRE eredményestették. A kézirat három példánya az Arpad Akadémia könyvtárában található.

Harmadik, részben bovitett és javított kézirat.

DÉLMAGYARORSZÁG PUSZTULÁSA ÉS ELRABLÁSA —

MAGYAR-SZERB KAPCSOLATOK

A TÖRTÉNELEM IGAZ TÜKRÉBEN

Örök intő példaként csak egyetlen szempont lebeghet szemünk előtt: “magyarokat csak magyarok vezethetnek”. A magyarság nem csupán népközösséget jelent, hanem az állam fenntartója és a nemzeti akarat birtokosa is.

A történelem nem az enyészet óre: ami elmúlt, nem hullott a semmibe, hanem a sorsa és alakítója lett annak, ami rákövetkezett. A történelem és az idő mérlegére helyezzük most a magyar és a szerb népet, hogy tanulhassunk az eredményből.

Látni fogjuk, hogy egy egységes szemléletű, vérségileg ki-egyenlített, diplomáciai készséggel és rugalmas harci egyéniséggel telített népet hogyan lehetett a romlásba vinni.

Magyarország összetört történelmi határai között a magyarság és a nem magyar népek közé újabb válaszfalak emelkedtek. Ez azonban nem változtathatja meg a történelmi jogot.

“A történelmi Magyarország a magyarság elvitathatatlan tulajdona és ezen semmit sem változtat az a tény, hogy annak egyes részein az idegen népelemek nagyobb számban élnek, mint a föld jogos birtokosa, a magyarság. A magyar sohasem lehet kisebbség saját tulajdonában.”

Történelemszemléletünkben a természetesnek tartott korszakok és határvövekként ismert évszámok alapján véve mester-

séges, kényszerítő keretet alkotnak, amelyekbe csak önkényesség árán lehetett az anyagot teljesen elhelyezni, mert a történelmi erők és szellemi áramlatok lefolyása — az egység megbontása nélkül — mesterséges keretbe egyáltalán nem szoríthatók. A dolgok összefüggése, az események gyökereinek szétágazása, továbbá az a körülmény, hogy az azonos történelmi erők a tér és az idő koordináta rendszerén nem mindig esnek egybe, a történelemírót minduntalan a felvett szálak elejtésére és korábbi szálak továbbszövésére utalják.

Történelemkutatásunk közben napjaink küszöbét elérve, most visszalapozunk a történelemben és legfőbb törekvésünk az, hogy egyedül azt adjuk elő, amit történelmi igaznak ismertünk fel. Keressük a tárgyilagosságot, ha nehéz, sőt olykor kízó is, nem hallgatunk a rokonszenv, vagy ellenszenv hangjaira sem, mert nem a tetsző, hanem a maradandó lebegett szemünk előtt.

A magyar államhatalom és az ősi történelmi határai közé betolakodott idegen népelemek jelenségeit rendezve, az első és legfontosabb kérdés: milyen módon történt az idegen népelemek megtelepedése az ősi magyar földön?

A történelemkutatás számtalan adata azt bizonyítja, hogy az idegen népelemek észrevétlenül, lassan és fokozatosan szivárogtak be. A beszivárgás és fokozatos beszüremlés, majd az életveszély előli tömeges menekülés volt a szerbek útja is.

A fokozatos beszivárgás, beszüremlés, majd a menekültek tömeges befogadása a magyar nemzet romlását okozta, amelyért a legnagyobb mértékben a magyarság emberséges jelleme felelős. A magyarság ugyanis soha senkit el nem nyomott, ki nem zsákmányolt, hanem becsületes életszemléletével és tiszta nemzet-tudatával az ősi földjére betolakodott, beszökött, vagy menekültként bekérezkedett tér- és fajidegen elemeknek otthont, kenyeret, biztonságot és egyforma jogot biztosított. Ezeknek a jövővényeknek az életében a műveltség főtényezője és kisugárzója a magyarság volt.

A városi élet, a pénzgazdaság és a kereskedelem alapfogalmaival a magyarság ismertette meg a szerb népet is.

A balkáni szerb fejlődést a magyarországi nagyarányú jogszabályozás tette lehetővé és alakította ki mindenkire kötelezően az emberséges méltányosság szellemét. A balkáni szerb szolganép önálló fejlődése a magyar határokhoz tapadó vidékeken indult meg, s nem a szláv településterületeken, hogy azután a mindig emberséges magyar eszmék nyers átvétele gyűlölködő ellenségként fordítsa őket szembe a magyarsággal.*

* A történelmi jogot hangoztatják és elismerték a zsidóságnál 2000 évre visszamenő joghatállyal, holott a zsidóság 2000 évvel ezelőtt még csak egy "vallási csoportosulás" volt. A zsidóság Palesztína területén soha nemzetet, sem pedig önálló, faji államot nem alkotott, mert soha nem is létezett. A történelem hiteles, fennmaradt feljegyzéseiből teljesen hiányzik a ZSIDÓ ÁLLAM és a ZSIDÓ NÉP-re vonatkozó adatok. Az egész zsidó őstörténelem és mythologia KOHOLMÁNY, amit számtalan nagy történész hiteltérdemlően igazolt is. — "Israel belongs to Israel. ... The land of Israel belongs to Israel in all its historic borders, and no majority of Arabs will ever alter this historic relationship. Less than half a century ago this truth was accepted by the civilised world, when the famous 'Belfour Declaration' was sanctioned by the League of Nations, recognising the unchallenged right of the Jewish people towards Palestine." — Rabbi Dr. I. Rapaport, South Yarra, Vic., Australia.

A SZERB NÉP

A történelemben visszalapozva meg kell álljunk Heraclius kelet-római császár uralkodása idején (időszámításunk 610—642 évében), mert ekkor vette kezdetét a szerb nép őseinek megjelenése a történelem színpadán, hogy később sorsdöntő módon kapcsolódjanak bele a magyarság történelmébe is.

A szerbek szolganépek, vagyis szlávok voltak, egy olyan néphez tartoztak, amelynek nincsen őstörténelme. A szláv szó rabszolgát jelent; rokonszáva a szerb, amely — a szláv szóhoz hasonlóan — szintén a latin SERVUS szóból veszi eredetét.

Időszámításunk hatodik századában Jordanes és Prokopius tudósítanak azokról a jóformán még ismeretlen népekről, amelyeket addig csak Tacitus (mint erdőben tanyázó Veneteket), Plinius és Ptolemaius említettek meg.

Korábban szlávok, vagy szolganépek, csak a "valdai" dombvidéken és a Volga mellékén éltek, ahová a mai Oroszország és Szibéria északi vidékéről kerültek. A fokozatosan dél felé szivárgó szlávok — vagy szolganépek — elérték a Szarmata síkságot is, ahol a szittyá, szarmata, jász, alán, hun, avar, vagy várkún, kazár, bolgár, magyar, besenyő, kún és úz váltakozó neveken ismert magyarfajú, ősi lovasműveltségű népek uralma alatt éltek.

Társközösségi életformájuk fejlődése seholsem haladta túl a törzsi szervezet kereteit. A népvándorlás hullámai sodorták magukkal nyugatra segédcsapatokként és munkaszolgálatosokként őket. Még a mongol dúlás idején is, a XIII. évszázadban, szláv rabszolgák vágtak átjárókat a Kárpátok őserdeiben Batu kán halállovasai előtt.

Azokat a szláv népeket, melyeknek mai leszármazottai a szerbek, Heraclius kelet-római császár 630 táján telepítette le a

Balkánon, az avarokkal — vagy várkúnokkal — közös északi határai védelmére.

Minden népnek van ősrégje, amellyel származásának hőskori jellegét igyekszik a maga meghatározójául előtérbe helyezni, azonban ez a szerb népnél hiányzik, mert nincs őstörténelme; történelme pedig szorosan kapcsolódik bele a magyarságéba.

A Balkánon letelepített szlávok, vagy szolganépek, az idők folyamán a félsziget őslakóiból, a rómaiak által illyrnek nevezett magyarfajú ősszittya népből, sokat maguk közé olvasztottak; ezekből alakult ki a mai szerb nép "dinári tájtípus"-hoz tartozó rétege.

A Kelet-Római Császárság, később Bizánc uralma alatt a balkáni szlávok fejlődési foka elérte a törzsszövetkezet színvonalát és vajdákat, zsupákat választottak maguknak. A IX. évszázadban felvették a kereszténységet, és röviddel utána egy nagyvajdát, főzsupát választottak, aki Ráskában (Novi Pazar) székel. A "Ráska" szóból keletkezett a magyar "rác" elnevezés.

A IX. és X. évszázadban a szerbnek nevezhető nép bolgár uralom alá került, de 1018-ban Basileios bizánci császár megdöntötte a bolgár uralmat és a szerbeket ismét hatalma alá hajtotta.

1040-ben Voisláv Dobró szláv főzsupa — csak nagyon rövid időre — függetlenítette magát a bizánci uralom alól és halála után örökébe lépő fia, Mihály, Bizánc nagy ellenfelétől, VII. Gergely római pápától koronát és királyi címet kapott. Mihály halála után, 1080-ban, a bizánci területen létesült rövidéletű, jelentéktelen szerb királyság felbomlott és a szerbek felett újra vajdák vették át a vezetést. A vajdák egy része azonnal elismerte a bizánci fennhatóságot, míg egy másik részük Magyarország felé húzott. Ezekben a zűrzavaros időkben a pápa által jogtalanul adományozott királyi cím feledésbe merült.

A magyar-szerb kapcsolatok II. (Vak) Béla árpádházi magyar király uralkodása idején (1131—1141) keletkeztek, amikor a magyar király feleségül vette a bizánci császár fennhatósága alá tartozó szerbek vezérének, Uros ráskai nagyvajdának, Ilona nevű leányát.

II. Béla halála után fia, II. Géza lépett a magyar trónra. Csudomil ráskai nagyvajda, Uros fia és II. Géza anyjának testvére, tartományát a bizánci uralom alól kiszabadítani óhajtván, II. Gézát hívta segítségül. A bizánci császári trónon ekkor

Comnen Manuel ült, nagy szellemi tehetséggel megáldott, dicsvágyó, harcban erős, békében cselszövő, ravasz császár, a hanyatlásnak induló Bizánci Császárság utolsó nagy uralkodója.

Comnen Manuel édesanyja Szent László magyar király Piroska (Irene) nevű leánya volt, így ereiben az Árpádok magyar vére csörgedezett. Comnen Manuel jogot formálva a magyar trónra is, az ország meghódítását vette tervbe, és így a Csudomilnak adott segítség jó alkalomnak bizonyult a Magyarország elleni fellépésre. Manuel Csudomilt 1152-ben meghódolni kényszerítette, és a mai Oroszország területén hadakozó II. Géza távollétét kihasználva, betört Magyarországra és Zimony végvárát ostrommal bevette. Zimony eleste után a bizánci had a dunántúli vidéket pusztította. A veszélyről értesült II. Géza a háborúnak azonnal végetvetett és hadával Manuel ellen sietett, amit a bizánci császár be nem várva, Magyarországból kivonult és sietve hazatért.

II. Géza nem hagyta országa feldúlását megbosszulatlanul. 1153-ban hadseregét az Aldunához vezette és a bizánci uralom alatt lévő Havaselvén (Havasalföld) keresztül Bulgáriába hatolt, a bizánci erőket mindenütt pusztítva. Manuel végül kénytelen volt magyar rokonától, II. Gézától békét kérni.

II. Géza halála után fia, a 12 éves István örökölte az Árpádok trónját. Comnen Manuel ezt az időt újra alkalmasnak látta régi terve kivitelére, vagy legalább a Szerémség elfoglalására, ezért hatalmas haddal, a szerbek által lakott területeken keresztül Nándorfehérvár falai alá sietett.

1162-ben Manuel bevette Nándorfehérvárt, megszállta Zimonyt és elfoglalta a Szerémséget is, de már a következő évben III. István (1162—1172) hadai ostrom alá vették Zimonyt és azzal együtt a Szerémséget is felszabadították.

Bosszút fogadott a hír hallatára Manuel, s míg egyrészt a német császárt, Velencét, az osztrák és az oroszországi fejedelmeket mind egyszerre felingerelte III. István ellen, másrészt maga is hatalmas sereggel vonult Magyarország ellen és nemcsak a Szerémséget, hanem Dalmáciát is elfoglalta. Két évig váltakozó szerencsével folyt a küzdelem, míg végül is III. István kénytelen volt Dalmáciát Manuel birtokában hagyni.

Míg Manuel élt, a magyarok nem háborgatták Dalmácia birtokában, de 1180-ban bekövetkezett halálakor III. Béla árpád-házi magyar király (1172—1196) Dalmáciát, az ősi magyar föl-

det azonnal visszafoglalta és a Velence által elragadott Zára városát is visszavette.

A szerbek ezekben az időkben hol Bizánchoz, hol meg a magyarokhoz húztak, mindig az erősebbhez, amivel a háborús feszültséget fokozták.

Imre árpádházi magyar király (1196—1204) szabadította fel a szerbeket a bizánci uralom alól és felvette a "Szerbia királya" címet.

IV. Béla árpádházi magyar király (1235—1270), hogy véget vessen az örökös balkáni zűrzavarnak, Magyarország balkáni birtokain, a Dunától délre fekvő területen — a sói és ozorai bán-ság mellett — megalapította a macsói bán-ságot, melyet védő-bástyául építtetett ki Bizánc és Bulgária felé.

IV. Béla halála után fia, V. István foglalta el a magyar trónt. V. István (1270—1272) még ifjabb király korában, 1269-ben, az ország határain kalandozó bolgárookra csapott le, majd Bodont a bulgároktól elvette és magyar bán-sággá szervezte át.

IV. Béla uralkodása alatt Uros nagyzsupa (1243—1277) meg akarta szerezni Macsót, de IV. Béla 1268-ban a szerb támadókat szétverette és magát Urost is elfogták. Uros a fogságban a magyarok híve lett és 1269-ben idősebbik fiát, Dragutint, V. István magyar király leányával, Katalinnal házassította össze. V. István Dragutint, mint a magyar korona hűbéresét és leányának férjét, Szerémség és Macsó kormányzásával bízta meg.

1301. január 14-én meghalt III. Endre, az utolsó árpádházi magyar király és így a királyválasztási jog visszazállt a nemzetre. Hosszú pártoskodás és sok belső zűrzavar után Anjou Károly szicíliai király fia, Róbert Károly nyerte el a magyar trónt, aki IV. Béla Mária nevű leányát vette feleségül. Anjou Károly 1308-tól 1342-ig uralkodott.

1319-ben Milutin, Dragutin testvéröccse, Macsót elszakította a magyar uralom alól, de Károly Róbert lecsapott rá és az áruló hűbéres családot kiűzette az ősi magyar földről.

Anjou Károly halála után fia, I. (Nagy) Lajos követte apját a magyar trónon. Nagy Lajos uralkodása alatt volt Magyarország fénykora és három tenger mosta a birodalom határait. Magyarország uralma a Balkánon szilárd volt, a bodonyi, a macsói, az ozorai és a sói bán-ságok területén béke, rend és biztonság honolt. Szerb uralomnak még nyoma sem volt, hiszen a szerbek 1202-ig bizánci uralom alatt éltek, míg ez alól Imre

árpádházi magyar király (1196—1204) fel nem szabadította őket, ugyanakkor felvéve a "Szerbia királya" címet is, amely cím azóta is állandóan helyet foglalt a magyar királyok címei között.

Szerbia, amely Novi Pazar körül terült el, tehát a magyar bánóságok, Bosznia és Bizánc között, a török hódoltság bekövetkezéséig magyar hűbérbirtokot képviselt.

1364-ben viharfelhők jelentek meg Európa egén. Időszámításunk 1000-ik éve körül Anatóliában, a mai Törökország területén, megjelent kb. 50.000 család, amely Közép-Ázsiából, az Uighur Birodalom területéről vándorolt ki. Ez a kis nép részben uighurokból (ugorokból), részben fehér húnokból és arabokból tevődött össze. Vezérük Seljuk volt, aki után ezt a népet Seljuk törököknek nevezték el. Ez a kis nép három évszázad leforgása alatt nemcsak nemzetté alakult át, hanem hódító politikába kezdett: elfoglalta Drinápolyt és előivel Bolgárországot fenyegette. A veszély elhárítására Szizman bolgár fejedelem szövetségre lépett a hódítókkal, s az egyesült török-bolgár sereg 80.000 harcosa véres ütközetbe keveredett Nagy Lajos hadával. Nagy Lajos az egyesült török-bolgár hadat szétverte, a bodonyi bánágot megerősítette és oda Apor Dénest nevezte ki bánnak.

1365-ben, ezzel az első magyar-török csatával egy olyan folyamat indult el, amely kegyetlen véghez vezetett. A maga rideg valóságában és részleteiben sohasem lesz megismerhető, s csak a képzelet időzhetik el azzal a gondolattal is, hogy mennyi egyéni romlás, mennyi gyász és rombadőlt otthon rejlik emlék nélkül.

A legfontosabb tényező az volt, hogy ettől az időponttól Magyarország három évszázadra harctérre változott és népének vállalnia kellett minden katonai véráldozatot. Voltak amellet véres belső háborúk is, amit társadalmi nyomor, inség és járványok kísértek — és ugyanekkor vette kezdetét a szerb nép menekülése, lassú, és fokozatos beszivárgása az ősi magyar földre.

Nagy Lajos halála után a török birodalom mindjobban megszilárdult a Balkánon. 1391-ben Bajazid török szultán már háborgatni kezdte a macsói bánágot, sőt Luxemburgi Zsigmond magyar király békére intő követeit is fogságba vetette. Zsigmond 1392-ben kénytelen volt hadat viselni a török ellen és a kalandozó török csapatokat elűzette a magyar határokról.

1395-ben a török ismét hadba szállt, s ezt 1396-ben megismételte. Zsigmond, hogy a török veszedelmet megelőzze, 60.000 főnyi seregével, melyben birodalmi németek és franciák is voltak (a francia király 12.000 katonája), Nikápoly falai alá sietett, ahol összetalálkozott Bajazid 200.000 főnyi hatalmas seregével. Zsigmond döntő vereséget szenvedett, s maga is csak nagy életveszély árán menekülhetett meg a Dunán, melyen előbb Konstantinápolyba (Bizánc) hajózott. Bajazid a diadal után a magyar bánságokon keresztül betört a Szerémségbe és Tótországba, amelyeket végigpusztított.

Zsigmond 1419-ben erőre kapva, a törököket véres csatában megverte és Szerbországot, Magyarország hűbérbirtokát, felszabadította a török megszállás alól.

Bár 1421-ben Zsigmond Murad török szultánnal ötévi fegyverszünetet kötött, a törökök továbbra is háborgatták Szerbországot. [A szerbek érezték a veszélyt és ezért egyetlen támaszukhoz, a magyarokhoz fordultak védelemért. Lazarevics szerb nagyvajda unokájával, Brankovics Györggyel, és nagyszámú szerb vezetőgyéniséggel Zsigmondhoz utazott. Az agg Lazarevics unokája sorsát még életében biztosítani óhajtotta és a magyar királlyal és főrendekkel szerződést kötött, mely szerint Brankovics magyar főnemessé és az országtanács tagjává tétessék, Szerbország neki és férfiutódainak a magyar fennhatóság alatt biztosíttassék, s annak megtartásában a török ellen segíttessék; másrésről Brankovics a magyar királynak hűséget esküdván megfogadta, hogy Magyarországot minden háborújában, egész hadseregével támogatja.

1427-ben Lazarevics nagyvajda meghalt és még ugyanabban az évben a törökök elfoglalták Galambóczi magyar végvárat. 1428-ban Zsigmond csapatai ostrom alá vették Galambócziot. Az ostromló magyar seregben az egyik vezér, Rozgonyi István fiatal felesége is a legbátrabbakkal együtt harcolt és egy gályával, amelynek ő volt a parancsnoka, oly vitézül támadta meg a török hajóhadat, hogy azok közül többet elsüllyesztett (Rozgonyi Cecília).

Murad a fontos vár védelmére nagy erővel jelent meg és a magyar hadat minden erőfeszítés ellenére, átszorította a Dunán. A győzelem után a török sereg pusztítva járta be Szerbországot. Brankovics a török nyomására a magyarokkal kötött szerződés-

től elállt, s hódolata jeléül leányát férjül adta Muradhoz és magát évi adó fizetésére kötelezte.

Zsigmond 1437-ben bekövetkezett halála után a magyarok vezét, Habsburg Albert osztrák herceget választották királyukká, aki pár hónap múlva a Német-Római Birodalom császári koronáját is megkapta.

1438-ban Murad nagy hadsereget küldött az ősi magyar Erdély pusztítására, s miután Szebent nyolc napig siker nélkül ostromoltatta, Erdélyt másfél hónapig dúlta és pusztította, 70.000 fogollyal készült elvonulni. Losonczi Dezső erdélyi vajda azonban a hegyszorosoknál a kivonuló török hadat kelepcébe csalta és oly sikeresen verte le, hogy a foglyokat sikerült kiszabadítania.

Murad a sikertelen erdélyi vállalkozás után, 1438 telén felszólította Brankovicsot, hogy a nemrég épült, erős Vég-Szendrő várát adja át a töröknek, maga pedig azonnal Drinápolyba a szultáni udvarba siessen. Brankovics megijedt a török hívásától, Vég-Szendrő várát készülségbe helyezte és parancsnokságát fiára, Györgyre bízta, majd fiatalabb fiával és kincseivel Magyarországra menekült, hogy a királytól segítséget kérjen.

Albert Brankovics megérkezésekor országgyűlést hirdetett, de míg Budán tanácskoztak, a török Vég-Szendrőt bevette. Murad sógorát, Brankovics Györgyöt megvakíttatta és fogságba vetette.

Albert hadseregét fegyverbe szólította, de a nemesség oly késedelmes volt a felkelésben, hogy a király a nagy veszély miatt nem várhatott tovább és a rendelkezésére álló 24.000 főnyi királyi sereggel indult az alsó Tiszához. A királyi seregben azonban vérhas járvány ütött ki, a fegyelem megbomlott és Titel táján olyan bátortalanság szállta meg a harcosokat, hogy amikor a török sereg átkelt a Dunán, szétfutottak. Albert, aki maga is vérhast kapott, betegen menekült Budára, ahonnan Bécsbe készült, de útközben Neszmélyben, 1439-ben meghalt. A törököket a határok védelmére siető nemesi had verte vissza.

1442-ben az isteni gondviselés egy férfit támasztott a fenyegetett magyar határok védelmére. Ez a férfi a "szegény magyar kisnemesi rendből" származó Hunyadi János volt. Apja Hunyadi Vajk udvari katona, édesanyja Morzsina Erzsébet, szintén régi magyar nemesi család sarja.

Albert Hunyadit vitéz tetteiért — amelyek által magát előbb a husziták, utóbb a déli határszéleken kalandozó törökök ellen tüntette ki — szőrényi bánná nevezte ki. Hunyadi első hadvezéri tette Szendrő várának visszavétele a töröktől. 1437-ben Hunyadi feleségül veszi Szilágyi Erzsébetet, Szilágyi Mihály befolyásos magyar főúr leányát. I. Ulászló (1440—1444) királynak katonai főtanácsadója és királyi kinevezés folytán temesi főispán, Nándorfehérvár kapitánya, Újlakival együtt Erdélyi vajdája. Hunyadi lassan az ország leggazdagabb és legbefolyásosabb főura lett, mintegy 4 millió hold föld tulajdonosa, aki egész hatalmas vagyonát a török elleni harcra áldozza, serege nagyrésztét maga szereli fel, fizeti és várakat — többek között Nándorfehérvárt, Dél-Magyarország kulcsát — helyez készütségbe.

1446-ban a rendek Hunyadit Magyarország kormányzójának nevezik ki I. Ulászló utóda, a kiskorú V. László magyar király mellé. 1452-ben Hunyadi lemond a kormányzóságról, ekkor V. László országos főkapitánnyá nevezi ki.

Hunyadi János, aki nemrég ismeretlen nevű, kis magyar nemes volt csak, nagyszerű magyar jelleme és erényei által családját a homályból a királyi trónig emelte.

1453 május 29-én Konstantinápoly (Bizánc), hosszú ostrom után, a nyugati kereszténység legnagyobb öröme, török kézbe került Ezzel a török európai uralma megszilárdult és a végveszély felhői összesűrűsödtek Magyarország egén.

A magyar népiség a fenyegető török veszély idején, a XV. században érte el kiteljesedését és földrajzilag legnagyobb népi kiterjedését. A XV. században, a kiteljesedett Magyarországon emelkedett a királyi szék magaslatára Hunyadi Mátyás, a hős nándorfehérvári vitéz, Hunyadi János fia.

Hunyadi Mátyás birodalma kb. 4½—5 millió lakosságával európai viszonylatban jelentékeny hatalom volt, hiszen az angol király sem számlált több alattvalót abban az időben.

Hunyadi Mátyásnak nagy gondot okozott a délen már leselkedő végzet. Még diadalmasan harcolt az új világhódító hatalommal, de lelkét megérintette a borús sejtelem, a nemzeti lét—nem lét elszomorító gondolata, mely utána oly sok nagy magyar-nak árnyékolta be az arcát keserű redőkkel.

Konstantinápoly eleste után a magyarság területén a török világhatalom nagy népi eltolódást okozott, mert az általa el-

foglalt területekről a menekülők áradata indult meg Magyarország felé.

A török elől menekülő szerb családok első csoportjait, melyek 1404-ben lépték át a magyar határt, a király Kevén telepíttette le. A török balkáni hódításai eredményeképpen a menekülők beözönlése feltartóztathatatlanul folyt. Megélhetést, biztonságot és új otthont keresve léptek az ősi magyar földre. Politikai formákat nem hoztak magukkal, mert nem politikai kötelékekkel összefűzött, szervezett tömegekben, hanem szervezetlenül, legtöbbször észrevétlenül jöttek. Ezek a jövevények a magyarságban az élet és halál fordulóján harcoló és védelmező erőt, a létéért világhatalmakkal viaskodó országbíró népet látták, és tudták, hogy bukása az ő bukásukat, győzelme az ő megmenekülésüket is jelenti.

Hunyadi Mátyás halála után alig telt el 36 esztendő, ami elég volt arra, hogy a féktelen, nagyrészen idegen vérű főnemesesség, a habsburgi cselszövésekkel Európa egyik legnagyobb katonai és gazdasági hatalmát a romlásba vigye..

Hunyadi Mátyás 1490 április 6-ikán, Bécsben, gyanús körülmények között meghalt. Egy lakoma alkalmával megmérgezték. Halála után Magyarország is pusztulásnak indult. A magyar népességet az 1526. augusztus 29-iki végzetes mohácsi csatavesztés, továbbá az 1529-iki, az 1541-iki és az 1582-iki török hadjáratok alkalmával óriási vérvesztesség érte, s a hadjáratok után kitakarodó török seregekkel a rabságba hurcoltak mérhetetlen sora lépte át az Aldunát.

A mohácsi szörnyű csatavesztés után a Budáról elvonuló Szolimán évkönyvírói (krónikások) a Nagy Magyar Alföldön még szép mezőket és nagy falvakat említenek, melyek lakóseit meglepték; néhány évtized múlva ezen a vidéken már messze terjednek a puszták. Az adatok 1526-ban 100—200.000, majd 1532-ben 30.000 elhurcolt rabról szólnak.

A magyar föld pusztulásában nagy mértékben része volt már a mohácsi vészt megelőző években elvesztett ősi végváraknak. A végvárak elvesztése után a török szabadon törhetett be Temes, Szerém, Pozsega és Valkó megyék területére, melyek lakóssága az elnéptelenedés útjára lépett.

A mohácsi összeomlás után ugyanezekből a végvárakból már az egész déli országrészt szabadon portyázhatták a dúló és rabszerző török csapatok, s az 1530-as években már felégetve,

szétdúlva, üresen álltak a településekkel eddig sűrűn megrakott, gazdaságilag szépen megművelt délvidéki magyar területek.

Az ősi magyar délvidék a török dúlása következtében egy évtized alatt elvesztette korábbi arculatát és népessége nyomtalanul eltűnt. A magyarság szinte fokról-fokra vérzett el, s negyede sem maradt annak, amely Hunyadi Mátyás korában az ország határai között élt.

Világosan látható, hogy a habsburgi cselszövések következtében nemcsak a Magyar Birodalom bukott el, nemcsak a magyar államalkotó hatalom hanyatlott le, hanem elpusztult a magyar nemzeti élet alapanyaga, a tápláló őstalaj, "a nép" is . . .

A magyar-török küzdelem nyomában járó pusztulás tekintetében Magyarországot három részre kell felosztani: a török uralom (hódoltság) területére, a végvár öv vidékére, mely a Habsburgok uralma alá került és Erdélyre, mely a mohácsi szerencsétlenség után a magyar nemzeti ellenállás utolsó bástyája volt.

A török hódoltság alatt az ország szívében, a Drávától a Felső Tiszaig egy végvár-vonal húzódott, amelyben a törökkel szemben vállalt szüntelen harc lassan, de ellenállhatatlanul őrlötte fel a magyar népi erők legjobbjait, mert ezekben a végvárakban elsősorban magyar vitézek harcoltak. A végvári vitézek zöme a földönfutóvá vált kisnemességből és a magyar parasztságból (jobbágyságból) verődött össze, s mindvégig innen nyerte utánpótlását is. Dobó István híres egri vitézei, akik 1552-ben megvédték az egri várat, szinte kivétel nélkül magyarok voltak.

A magyarság történetének 1526-ban kezdődő és 1771-ben végződő korszaka — egy óriási gyász. Balassa Bálint végvári vitéz és költő méltán szólt így: "Oh szegény megromlott, s elfogyott magyar nép . . ."

A nagy romlásnak ebben a korszakában mélyreható eltolódás indult meg a magyarság és az országba beszivárgótt idegen tömeg arányában, s ez a fokozatosan erősödő folyamat a jövődre sorsdöntő jelentőségű volt. Az eltolódást nemcsak az idézte elő, hogy míg a magyarság a nyílt vidékeken állandóan vérzett, addig az országba beszivárgótt idegenek a védettebb tájakon, Észak-Magyarországon megmaradtak és gyarapodtak, hanem az

is, hogy az őshonos magyar lakosságát elveszített földekre 1771 után a Habsburgok idegen jövevényeket telepítettek.

Sajnos, nemcsak a hódoltsági és habsburgi uralom alatt élő magyarság pusztult, hanem az ősi történelmi honból kiszakadt és önállóvá vált Erdély sem kerülte el sorsát. Erdélyt többször feldúlták és végigpusztították hol a habsburgi német, hol a török-tatár, hol pedig a moldvai oláh hadak. A XVI. és XVII. század fordulója körül, Báthory Zsigmond, Mihály vajda és főleg Básta György uralma idején, egész Erdély a siralom völgye volt.

1657-ben, II. Rákóczi György szerencsétlenül végződött lengyelországi hadjárata után az erdélyi magyar-székely sereg a krimi tatárok rabságába esett és a rabok legnagyobb része odaveszett. Erdély véderejének pusztulása után a török-tatár seregek szabadon jártak kersztül-kasul a védtelenül maradt ősi magyar földön és négy éven keresztül öldökölték, pusztították az őshonos magyar lakosságot.

A pusztítás Erdélyben is főként a magyarságot sújtotta. A szászok falakkal övezett, megerősített városokban, aránylag háborítatlanul éltek. A politikai és katonai mozgalmaktól nem érintett oláhok nagyobb tömegei pedig még a természetes védelmet nyújtó, erdős helyek magaslatain pásztorkodtak. A székelyek is a járatlan, erdőkkel övezett havasokban találtak védelemre, — de a magyarság települési vonala nyitva állt az ellenség előtt.

A török világhatalomtól felidézett magyar romlás után a hódoltság alá került ősi magyar földön, a török seregek mögött szinte észrevétlenül húzódva, hamar megjelentek a balkáni szerbek. A Maros folyó vonala alá eső, s a bácskai vidékről az 1520—30-as években elsodródott magyar őslakosság kihűlt tűzhelyei között kóborló, félvad szerb családok vertek fészket. Beköltöztek a romok közé, vagy kezdetleges építményeket raktak, félnomád módon, mindig készen a továbbvándorlásra. A hadjáratok sokszor elsöpörték őket, de helyükre újak érkeztek. Később pedig a tervszerű török földesúri telepítések juttatták őket a Nagy Magyar Alföld középső és felső, valamint a Dunántúl keleti részeire.

A török hadiútjául szolgáló Duna mentén a szerbek Budáig, sőt Győrig felvándoroltak, s e fontos vonalon a kereskedelmi lehetőségek kihasználásával, legelő, rév és vámbérletekkel jelentékeny vagyoni erőre tettek szert. Itt, az ősi magyar föld déli

és középső sík részein, a másfelé bolyongó félnomád-félvad testvéreikhez képest magasabb műveltségi színvonalat értek el. A hadjáratok során sokszor ide-oda hajtott, el-eltűnő, de újra meg újra felgyarapodó szerb elem a Nagy Magyar Alföldnek a törökdúlás előtti népességéhez képest sem volt már jelentéktelen, s még kevésbé a megritkult magyar őslakósság mellett.

A magyarság vígasztalan sötét sorsában az összetartozás érzése és a magyar népiség tápláló tudata határozottabb lett. A magyar szemlélet a szenvedések tüzeiben kikristályosodott. A sok sebből vérző és pusztuló, létében is veszélyeztetett magyarság hivatástudata, ha szárnyaszegettebb is lett, önmagába fordult és gazdagult. Az őshonos magyar népet az élet-halál küzdelem idején, a társadalmi rétegek választófalai fölött is szüntelenül áthatotta az egység érzése. A magyarság egy testnek érezte magát a társadalom csúcsán és alsóbb fokain, egy testnek az ország szélein, az Alföld mezővárosaiban, vagy az erdélyi falvakban is. A művelődés a súlyos viszonyok között is virult, s Tinódi Lantos Sebestyén, Balassa Bálint, Zrínyi Miklós szavaiban tisztán zendült a magyar nyelv. A nagy romlás ellenére, eddig nem volt magyarabb század, mint a XVII-ik . . .

A mai magyarság az újabb hódoltság korában hitet és erőt meríthet a XVII. század hősi szelleméből. Ha magyar jövőndőt és fennmaradást akarunk, akkor észbe kell kapnunk, s fajtánknak a leggyökeresebb erkölcsi megújhódáson kell keresztülmennie.

Három évtizede tart már a céltudatos lélekmérgezés, népbutítás, bemocskolása mindannak, ami a múltban volt. Ezeknek a jóvátétele óriási munkát kíván, amihez idő kell, sok-sok apostoli munka és meggyőzés. Meggyőzés szóban és írásban, otthon a családokban és kint az utcán, a barátok között, éttermekben, klubokban, egyesületekben és templomokban, tehát mindenütt, ahol erre alkalom kínálkozik. Hisszük és valljuk, hogy eljön az az idő rövidesen, amikor tisztánlátással, a való tények megismerésével, az eddigi gondolkodásmód igazságos és való társadalomszemléletben fog megnyilatkozni. És akkor össze fog omlani minden felépített hazugságvár, kezdetét veszi a termékeny és eredményes nemzetépítő munka . . .

*

*

*

HABSBURG BETELEPÍTÉSEK — A SZERBEK BEÖZÖNLÉSE

1686 szeptember 2-ával, Budavár visszafoglalásával, újabb sorsfordulóhoz érkezett a magyarság. A 146 évig tartó török hódoltság ellenére, az ősi földjén megmaradt magyar őslakósságot idegen vér még nem érintette, tehát vérségileg és alkati tekintetben közte és a mohácsi vész korának a magyarsága között nem volt különbség. A török Magyarországon nem vegyült a magyarral, a megvetett, hitetlen néppel. A hódító törökség inkább vallási, mint népi képlet volt és a népi beolvasztásra nem törekedett. Bizonyos erőszakos vegyülés a hadjáratok nyomán ugyan aligha volt elkerülhető, de ennek mértéke csekélyre becsülhető. A magyar nemzettestet tehát török vért számottevő mértékben nem vett fel magába.

Magyarország népi arculata azonban az ország felszabadulása után gyökeresen megváltozott. A bécsi császári udvar a magyar városokba csupán németeket telepített. A török által sivataggá tett ősi magyar földekre szervezett keretek között, valószínű tömegeket ültettek át és a jelszó mindig az volt, hogy Dél-Magyarországon magyaroknak nincsen föld, mert akkor a következő években odatelepítendő németek házak és földek nélkül maradnának.

A Habsburgok telepítési politikájukban világosan kimutatták magyar ellenes magatartásukat és ellenséges magaviseletükkel bebizonyították, hogy a magyar földek idegenekkel való feltöltése céltudatos nemzetgyilkossági szándékkal történt.

A magyar főúri osztály — amely nagyrészt idegen vérű volt, — egyenesen leszakadóbar: volt a magyar nemzetestről, sok külföldi, német, osztrák, cseh és morva jutott hatalmas birtokokhoz, míg a magyar születésű főúri osztály (arisztokrácia)

a bécsi udvar közelében élt és nagymértékben keveredett idegenekkel, idegen nyelven beszélt és idegenül érzett.

Mária Terézia nagyszabású telepítési tervet hajtott végre, amelyet fia, II. József, hatalmasan kiszélesített. Mária Terézia ravasz, magyart gyilkoló terve volt az is, amikor 1774-ben rendeletileg azt az óhaját fejezte ke, hogy Magyarország lakószai — legalábbis a fiatalabbak — tanuljanak meg németül. II. József 1784-ben Magyarországon hivatalos nyelvé tette a németet, azonban ezzel a rendeletével az ütköző erők törvénye szerint óriási visszahatást ért el és nagy mozgalmat indított el a magyar nyelv felemelésére.

Mária Terézia tette volt az is, hogy a magyar rendek megkérdése nélkül, a török hódoltság alól felszabadult Szerém, Pozsega és Valkó magyar vármegyéket — melyek Botond vezér szállás-települései voltak, — Horvátországhoz csatoltatta annak ellenére, hogy ezek a megyék az anyaország elszakíthatatlan területei voltak.

A magyarok romlásukat várták a németektől, viszonyukat lappangó, vagy robajló indulatok futották át és gyakran szorongatta borús sejtelenek azok lelkét is, akik egyébként a németek pártján állottak. Az ellentétek abból a kapcsolatból fakadtak, amely a Habsburgok német birodalma és az ősi magyar állam között kifejlődtek. A Habsburgok szemében a magyar megbízhatatlan volt és a német volt a biztos talaj.

“Ha azt nézzük, hogy ugyanezen idő alatt mi jót tettek a Habsburgok, mit tettek országaik és népeik javára (mert emberileg lehetetlen, hogy öt emberöltőn keresztül semmi jót sem tettek volna), megállapíthatjuk, hogy az örökös tartományait legjobb tudásuk szerint minden külső bajtól, ellenségtől megóvták, ugyanitt az akkori fogalmak szerint modern és kitűnő úthálózatot építettek ki — az utak a magyar határnál megszűntek —, és székhelyeiket, Innsbruckot, Prágát és Bécsset, Közép-Európa műkincsekben leggazdagabb városaivá tették. Más lapra tartozik, hogy a palotákat díszítő festmények, szobrok, szőnyegek és gobelinek nagyrészt nem művészek felkarolása, vagy egyszerűen vétel útján jutottak birtokukba, hanem — kevés kivétellel — a kivégeztetett, vagy bebörtönzött magyar, olasz és flamand főurak kastélyaiból. Hogy ez az állítás nem túlzás, azt bizonyítja az a feljegyzés, amely szerint egyedül a kivégeztetett Nádasdy tulajdonából több, mint száz ‘jó és igen jó holland kép’, és csak

a Thökölyek árvai várából harminc szekérrakomány ezüstedény érkezett Bécsbe. És mi volt a Nádasdy, vagy Thököly vagy a Zrínyiekéhez, vagy Rákócziakéhoz képest!” — (“Mohácstól Budaörsig”, Szepesi András történelmi tanulmánya, 30. oldal.)

A Habsburgoknak Magyarország felszabadulása után észébe sem jutott a török-ütötte sebek gyógyítása, hanem még azoktól is elvették a földjüket, akiknek sikerült életüket a töröktől megmenteni. A nép a császári zsoldosok elől az erdőkbe, nádasokba, vagy — ösztönszerűleg a kisebbik rosszat választva — a törökhöz menekült. A “bújdosók”, ahogy a császári önkény elől menekülőket nevezték, csapatokba verődtek össze. Az elégedetlenség a XVII. és XVIII. század fordulóján két nagyszabású nemzeti felkelésben tört ki; az elsőnek Thököly Imre szepesi gróf, a másodiknak II. Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelem, Zrínyi Ilona fia és Thököly mostohafia, a magyar szabadságharcosok legnagyobb és legönzertlenebb alakja állt az élére.

A Habsburgok német telepítésénél is nagyobb bajt, s később az ősi magyar föld elrablását eredményezte a szerbek gátlástalan beözönlése. Már 1686 őszén közel ötezres szerb csoport kelt át a Száván, ellepte Szerém megyét és ebben az évben Szeged, Szabadka és Palánka vidékén is több ezer bunyevácnak nevezett, katolikus szerb telepedett meg.

A balkezes habsburgi politika és katonai hadvezetés 1690 április 6-ikán, Lipót rendeletére, felkelésre szólította fel a balkáni népeket és segítségük fejében Lipót, mint Magyarország apostoli királya, vallási és vajdaválasztási szabadságot, adómentességet, a felszabadulásuk után pedig viszonyaiknak kívánásaik szerint való végleges elrendezését ígerte.

A Balkánon ezideig diadalmasan harcoló császári sereget azonban most kudarc érte és kénytelen volt a további térnyerésről lemondani, sőt visszavonulásra kényszerült. A visszavonuló császári csapatok a Dunára támaszkodva, Dél-Magyarországon foglaltak el újabb állásokat.

Csarnojevics (Crnojevics) III. Arzen ipeki pátriárka, aki Lipót felszólítására népével együtt a Habsburgok oldalára állt, a törökök bosszúja elől most menekülni kényszerült. III. Arzen vezetése alatt, egyszerre költözött át Magyarországra 37—40.000 szerb család Ó-Szerbiából, amely ezidőtájt valósággal elnépteledett. A menekülő szerbek Szlavóniát és a Duna-Tisza közének déli részeit szállták meg, majd innen — a török határ közelsége

miatt — a Duna-Tisza-Maros közé, a habsburgi cselszövések által később "temesi bánságnak" elnevezett területre költöztek át.*

A császári ház az ősi Bács-Bodrog, Csongrád, Csanád, Arad, Torontál és Krassó-Szörény vármegyék területét, amely 1718-ban, a passzarovici békekötés következtében szabadult fel a török hódoltság alól, de III. Károly jog- és alkotmányellenesen nem csatolta vissza az anyaországhoz, most szerbekkel töltötte fel. Ez a terület "temesi bánság" néven a bécsi haditanács, vagyis osztrák igazgatás alá került, amelyet 11 katonai kerületre osztottak fel. Szavojai Jenő herceg, aki szintén nagy ellensége volt a magyaroknak, nemzetiségi kerületként kezelte ezt az ősi magyar vidéket. A temesi bánság végleges felszámolása csak az 1867-es kiegyezés után, 1873 és 1882 között fejeződött be.

Lipót a szerb jövevény népnek még 1690 augusztus 21-ikén oklevelet adott és ebben őket "császári és királyi védelmébe" fogadta, biztosította a görögkeleti egyházi szertartásnak megfelelő naptár használatát, biztonságot ígért az egyházi és világi rendek alkalmatlankodásaival szemben, megengedte érseküknek egyházi és világi állapotuk által — "ex natione et lingua Rasciana" — választását, mentesítést ígér a tized, a beszolgáltatás és katonai szállásterher alól.

Lipót a kiváltságok megtartására 1690 december 11-ikén külön is utasította a magyar hatóságokat, 1691. augusztus 20-ikán pedig a magyar kancellária által is kiadatta azokat, hozzáfűzve, hogy "minden lehetőséget meg fog adni arra, hogy a rác nemzet előbbi hazájából az ellenség kiűzessék és a nép oda visszavezettessék".

A Lipót féle nagy kiváltság tehát eredetileg csak annak a szerb népnek szólt, amely menekültként érkezett Magyarországra. A szerbek beözönlése azonban szünet nélkül folyt tovább. A félnomád, félvad szerb jövevény nép csak ideiglenes otthont vélt találni az ősi magyar földön, azonban a császári fegyverek balkáni kudarcai miatt végleg ott is maradt — hosszú ideig idegenül — az ősi magyar műveltségterületen.

* The New Universal Encyclopedia (Edited by Sir John Hammerton. The Educational Book Co., London, Volume Nine, 7451 p.). "The Turkish conquest of Serbia did not at first weigh heavily on the population. It was not until 1593 that any serious rebellion took place, though in point of fact wholesale immigrations of Serbs into S. Hungary had taken place ever since the 15th century. In 1690 the Austrian armies had occupied Serbia and, when they were compelled to retreat, the Serbian patriarch of Ipek followed them with a very large number of Serb families."

II. Rákóczi Ferenc nemzeti felkelésekor ezek a jövevények a császári haderő segédcsapataiként dúlták, rabolták és irtották az alföldi és dunántúli magyar vidéket. A tér és fajidegen szerb tömeg a Lipót-féle kiváltságok következtében senkitől sem függött, zabolátlanul garázdálkodott, valósággal rablásból élt és a lakóhelyükön átutazó utasoknak még az élete sem volt biztonságban.

A török és császári háborúk miatt a szerbek menekülése állandósult és fokozódott. 1737—1739 között Jovanovics IV. Arzén sakabentai pátriárka vezetésével újabb sokezres szerb tömeg sodródott Magyarországra. De ez mind csak a kezdet volt, mert III. Károly uralkodása alatt és később, 1787—1791 között, az egyre fokozódó menekült áradat valósággal ellepte Dél-Magyarországot.

A tér és fajidegen jövevény tömeg, amely menedéket, védelmet, otthont és kenyeret kapott a magyarságtól, már 1790-ben azzal a kívánsággal lépett elő, hogy az ősi magyar földből hasítassék ki számukra egy külön terület, ahol jogaiknak képviselőtére egyházi és világi rendekből álló, szükség szerint összehívandó tanács tartassék fenn. II. Lipót (1790—1792) helyeselte a szerbek követelését és valóságos örömét nyilvánította a terv felett, azonban az összehívott magyar országgyűlésen Tököli Száva kijelentette, Szerbián kívül nem ismer más tartományt, amelyet a szerb nemzet magának követelhetne országnak. Ez volt az első komoly figyelmeztetés, hogy az ősi magyar földre befogadott jövevények az életforma megváltozását hozhatják.

A jövevény, befogadott szerbekkel szemben a magyarság az 1790. évi országgyűlésen világosan megfogalmazta és örök igazsággként leszögezte, hogy “a valamely országba, vagy tartományba bevándorló s itt székhelyet kereső, ne mfegyverekkel szerző nép vagy kevesebb államjogokat, vagy annyit nyer mennyivel a bennlakók bírnak, tehát az ilyen bevándorló nép sohasem fogadtathatik be az országba, vagy tartományba olyformán, hogy itt külön államot képezzen, mert ez nem volna befogadás, hanem új államnak az ország területrészének elszakasztásával eszközölt alapítása, már pedig e világon azoknak egysége, melyek természetüknél fogva összekapcsolatnak, szilárdságot, azok felosztása ellenben, amelyeknek természetüknél fogva egységet kellene képezniök, végveszélyt eredményeznek.”

Az 1791. évi 21. törvénycikk megszüntette a szerbek oklevelekkel biztosított különállóságát, amely sértette a magyar állam jogait, kimondva, hogy az ellentmondó törvények megszűntek, s a szerbek egyenjogúak a többi országlakókkal; tehát olyan polgárjogokat nyertek, amelyek feljogosítják őket jószág-szerzésre, birtoklásra és bármilyen hivatal viselésére.

Ezzel a törvénycikkkel a magyarság, annak ellenére, hogy államjogi felfogása a NEMZETÁLLAM SZEMLELETBEN alakult ki, az életforma, a polgári jogok egyenlősége, tehát az államon belül az egyetlen polgári közösség létjogának elismerésével minden nemzetet megelőzött a földön.

A török elől menekülteként Magyarország területén menekéket talált szerbek a habsburgi ravasz politika következtében gyűlölettel tekintettek a magyarságra.

Lipót császár és egyben apostoli király a szerbeket általában egyensúlyként játszotta ki a mindenkor jogos magyar nemzeti törekvésekkel szemben. A gyűlölet szításában a Habsburgok után a legnagyobb szerepe a szerb görögkeleti papságnak volt. Egyik főpapjuk, Stratimirovics pátriárka (1790—1836), a károlyvárosi szerb főpap, 1804-ben Czartoriski Ádám orosz külügyminiszterhez intézett beadványt, amelyben egy nagy szerb birodalom körvonalait rajzolta meg. A magyarországi szerb papság oroszbarát volt, mert azok segítségével remélték a török hatalom megbuktatását, az összes szerbek egyesítését és egy nagy, délszláv birodalom kialakítását.

Magyarország megcsonkításának nagy veszélye már előrevetette sötét árnyékát, amiről azonban a magyar bürokratizmus, a szellemi emberek, a felvilágosult írók és nem utolsó sorban a papság nem vettek tudomást, mert mélységesen hiszékeny demokrata hitükben abban bizakodtak, hogy a szerbség széles rétegei jó állampolgárok lesznek.

Ebben a szellemben történt a szerb iskolák felállítása, papnevelő szemináriumok szervezése és gimnáziumok felállítása Magyarország területén. 1797-ben Károlyvárosban, majd 1810-ben Újvidéken létesül szerb gimnázium. Néhány év múlva már Pesten és Bécsben, az egyetemeken tanul a szerb ifjúság. 1826-

ban Pesten a szerb nyelv és nemzeti szokások kutatására társaság alakul.

Most születik meg a szláv testvériség gondolata is és az egymásután feltűnő szerb írók ősmitoszt koholnak. Ősmitosz, népköltészet és nyelvi elemek segítségével az érzelmi elemeket felkeltették, a való élet s tudomány összezavarása mellett.

A szláv ébredés előharcosai hamarosan maguk is belátták, hogy mozgalmuk bizonytalan, mert csak álmok és ábrándok ködében él.

Safarzsik, az egyik nagy szláv álmodó, 1817-ben levelet intézett Palaczkéhoz, aki megírta a csehek történetét. Palaczký történelmének főelemei a hamisított ősköltészet, hamisított cseh Nibelung-ének, mely módot ad neki történeti munkájában az álomnak a valósággal való romantikus összeszövésére. Palaczký egy evangélikus tanító fia volt, aki Hotzendorfban, Cseh-Morvaországban született, de iskolai végzettséget a pozsonyi evangélikus líceumban nyert. Safarzsik, Palaczkéhoz intézett levelében írja: "Nem veszett el minden . . . s ha mindez csak egy álom, csak egy idea, mit tesz ez? Ha mi is meghalunk, mint atyáink, anélkül, hogy valamit tettünk volna, úgy ideáért halunk meg . . . de félelmünk aaptalan, a szláv népek felébrednek . . . az új nemzedékkel mindenütt új erők ébrednek, minden mozgásba jő, ami halott volt. Vége az alvásnak, az életnek kell következni, de hogy ez milyen lesz, ki látja előre? . . ."

A tót származású Safarzsik József Késmárkon és Jnéában tanult teológiát, 1819-ben, 24 éves korában, az újvidéki szerb gimnázium tanára, majd igazgatója lett, ahol 1833-ig működött.

*
* *

Safarzsik levelének soraival figyelmeztetjük a "börtönök és akasztófák korának" megalkuvó magyar jellemeit.

A Kárpát-medence gazdasági és politikai újrarendezésének a joga kizárólag a **MAGYAR NEMZETÉ**, nem pedig az emigráció névleges magyarjaié.

Az emigrációba sodródott magyarságnak semmi joga nincs **TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG** területe felett rendelkezni és abból különféle kitalált jogcímek alatt területi engedményeket adni.

Azok a megtévedt egyének, akik TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG területe felett bármilyen formában is terveket, vagy egyéb indítványokat szőnek, azok a magyar nemzet, a magyar nép, a magyar faj árulóinak tekintendők és önmagukat vetik ki az ősi magyar nemzettestből.

A magyar jövő és biztonság egyetlen záloga a Történelmi Magyarország területi sérthetetlenségének a tudata, amit dr. Vágó Pál is számtalan alkalommal kifejezésre juttatott.

A Kárpát-medencében a történelmi jog szerint minden államhatalom a nemzetmegtartó, európai őshonos magyarságot illeti csak meg.

*

*

*

SZERB VÁGYÁLMOK

1844-ben már terveket dolgoznak ki az összes szerbek egyesítésére. A magyarországi szerb papság minden elkövet, hogy a szerb vágyálmokat mindjobban terjeszthesse és az orosz testvériség gondolatát tudatosíthassa.

Karadzsik Vuk (1787—1864) a szerb szellemi ébredés első harcosa, akinek talán a legnagyobb szerepe volt a szerb irodalmi nyelv megteremtésében. Karadzsik szerb nyelvtant szerkeszt, amelyet németre is lefordítanak. A délszláv katolikus Kopitár 1847-ben, Bécsben, kiadatja a szerb nyelvre lefordított Új-Testamentumot. Danisics, az újvidéki születésű szerb nyelvész, Kopitárral egyidőben, de Pesten adja ki első tudományos munkáját, amelyben a Karadzsik által választott és terjesztett szerb irodalmi nyelvet pártolja, támogatja. Karadzsik és Kopitár a szerb irodalmi nyelvnek a hercegovinai szerb dialektust (nyelvjárást) választották, de ezzel a választásukkal összeütközésbe kerültek úgy az akkor még török fennhatóság alatt élő szerbiai vezető körökkel, mint a magyarországi szerb papsággal, akik egy mesterséges orosz színezetű szerb irodalmi nyelvet akartak, politikai irányuk és keleti orosz kultúrájuk szerint.

Rajics paroszláv pópa, később karlóczi tanár, megírta "A különböző szláv népek, nevezetesen a bolgárok, horvátok és szerbek története" című könyvet. A pópa ószláv nyelven írt könyvében mindazok a területek, melyek hajdan az ipeki pátriárkátus fennhatósága alá tartoztak, mint szerb népességű területek vannak feltüntetve. Ezzel a könyvvel egy teljesen hamis elképzelést, történelmi és földrajzi valótlanyságot csempészett be a nyugati történetírók későbbi műveibe, akik kútfőnek fogadták el Rajics könyvét.

Az új szerb nyelv irodalmi megnyilvánulása azonban Magyarországon zavartalanul küzdhetett az érvényesülésért.

A szerb nemzeti gondolat 1848-ban Pesten és Bécsben csaknem egyidőben fogant meg. A pesti szerb ifjúság egyik része magyarbarát hangokat ütött meg, azonban a bécsi szerb egyetemi hallgatók határozottan magyarelles magatartást tanúsítottak.

Március 21-én a bécsi szerb egyetemi hallgatók kiáltvány formájában üdvözetet küldenek a forrongó horvát, szlovén és dalmát állítólagos fajtestvéreiknek, hangoztatva: "Mit ér a szabadság nemzetiség nélkül, test lélek nélkül... mi azonban az élő szabadságot akarjuk, hát nem tudjátok, hogy Pozsonyban (a magyarok) a halott szabadság nevében nemzeti nevünket, nemzeti színeinket és nyelvünket meg akarták semmisíteni."

Ezzel a kiáltvánnyal a történelmi Magyarország területén élő szerb nemzetiségeket akarták megmozgatni és a szerbek önálló államalakítását akarták biztosítani, egyben rábírní fajtestvéreiket a magyarok elleni nyílt lázadásra.

A kiáltvány minden egyes szava hazugság. A magyarországi szerbek soha elnyomva nem voltak, ellenkezőleg — ők voltak azok, akik minden időben és minden adandó alkalommal visszaéltek a vendégjoggal és jótévedők ellen fordultak.

A szerbek magukválasztotta nemzeti nevét senki nem támadta. Annak hívhatták magukat, aminek csak akarták. A magyar "rác"-nak nevezte a szerbet saját nemzeti nyelvén, amely idegen eredetű szó a *rasica* (latinosan), vagy Ráska vidék szavából keletkezett, ahová eredetileg Heraclius kelet-római császár telepítette őket.

A magyarországi szerbeknek nemzeti színeik nem voltak, mert magyar alattvalóként nemzeti zászlót nem használhattak; de nem is volt még nekik. A déli szerb fajtestvéreik török hódoltság alatt élve, még éppen csak álmódozhattak a szabadság gondolata felett.

A magyarság a szerbek anyanyelvét sohasem akarta megsemmisíteni, sőt éppen a magyarok voltak azok, akik elősegítették a szerb irodalmi nyelv kialakulását azzal is, hogy szerb iskolákat állítottak fel a magyar adófizetők terhére.

A szerb irodalmi nyelv Pestről kiindulva kezdte meg igazi pályafutását.

A bécsi példa nyomán a magyar ellenes, sőt nyíltan magyar gyűlölő görögkeleti szerb papság összeköttetésbe lépett az akkor

még török fennhatóság alatt élő szerb vezető körökkel, támaszt, pártfogást és fegyvereket kért.

A török hódoltság alatt Nándorfehérvárra, az ősi magyar végvárba és városba befészkelődött szerbek — amit ma Belgrádnak neveznek — a Magyarországon élő fajtestvéreik mozgalma mellé álltak, titkos megbízottakat küldtek Dél-Magyarországba, hogy a szerbek felkelését előkészítsék. Arra bízatták a szerb népet, követelje a magyar kormánytól, hogy az általa felállított iskolák és az egyházi ügyekben egy alakítandó "szerb nemzetgyűlés" határozhasson. Belgrádi úszításra különböző délmagyarországi szerb népgyűlések sürgették a szerb vágyalom valórválását: Bánság, Bácska, Baranya ősmagyar vidékeknek szerb autonom területté nyilvánítását és Horvátországgal való egyesítését.

A szerb vezetők 1848 május 13-án és 15-én megtartották a karlóczai szerb kongresszust, ahol Rajasicsot, egy magyargyűlölő szerb papot választották meg pátriárkának, aki már korábban is összeköttetésben állott a belgrádi szerb körökkel.

A karlóczai szerb kongresszus határozata értelmében a belgrádi szerb körök a belgrádi osztrák császári konzullal, Mayerhofer alezredessel egyetértésben készítették elő a szerbek nyílt fegyveres lázadását, a szabadságáért és nemzeti függetlenségéért a Habsburgokkal hadakozó magyarság ellen.

1848 júniusában már 10—12.000 főnyi felfegyverzett, gátlás nélküli, félvad szerb állt készenlétben a magyarok ellen és a Rajasics pátriárka elnöklete alatt álló, időközben megalakult szerb nemzeti tanács is fegyverkezik.

Piret osztrák báró, a bécsi kormány utasítására, a délmagyarországi határőrvidék és a magyar közigazgatás alatt álló magyar vármegyék közé katonai őrvonalat állít, így biztosítva a szerb bandák számára a határőrvidéken a szabad felvonulás lehetőségét.

Tratimirovics György és Knittyánin-Petrovics belgrádi államtanácsosok szervezik a szerb lázadást, amelynek élére habsburgi császári tisztek kerülnek és osztrák katonasággal erősítik meg.

A szerb lázadás olyan erővel indult meg, hogy a magyar kormány csak 1849 márciusában tudott velük végezni, amikor

Perczel magyar honvédtábornok csapatai Szenttamás közelében döntő győzelmet arattak a rablógyilkos szerb bandák felett.

Megcáfolhatatlan történelmi tény: 1848—49-ben Habsburg császári tisztek álltak a szerb lázadók élére és a magyar földön otthont, kenyeret és védelmet nyert földönfutó jövevények, a szerb martalócok raboltak, gyűjtogattak és vérfürdőket rendeztek.

*

*

*

Okuljunk és tanuljunk ezeken a történelmi igazságokon és kitörölhetetlenül vessük emlékezetünkbe:

“Magyarország felszabadítása és talpraállítása kétségbevonhatatlanul nagy erők összpontosítását teszi szükségessé, amelynek első és legnélkülözhetetlenebb erőforrása a NEMZETI ÖNTUDAT.

A nemzeti öntudat az a hatalmas erő, ami a magyarság szétszórt millióit a közös cél érdekében egyetlen erőhatalommá képes összeforrasztani”.

*

*

*

A SZERB ÁLLAM MEGALKULÁSA

A sors szeszélye folytán a szerbek függetlenségük első biztosítékát 1876. július 8-án Reichstadtban nyerték el. I. Ferenc József osztrák császár és megkoronázott magyar király, valamint Sándor orosz cár, akik Reichstadtban találkoztak, elhatározták, hogy szükség esetén közös tettel biztosítják Szerbország függetlenségét a törökökkel szemben.

1878 június 13-án Bismarck német kancellár a berlini Radzivil palotába hívta össze az európai nagyhatalmak képviselőit, hogy megtárgyalják Európa sorsát, az angol-orosz háború és a Török Birodalom feloszlásának kérdését. A berlini kongresszus biztosította Szerbország teljes függetlenségét és önállóságát is.

A szerbek történelmük folyamán most nyerték el először a teljes nemzeti önállóságot és függetlenséget, mivel a Balkánra történt betelepítésük óta I. Imre árpádházi magyar király (1196—1204) uralkodást idejéig bizánci fennhatóság alatt éltek. Imre magyar király felszabadította a szerbeket a bizánci fennhatóság alól és felvette a szerb királyi címet is, mely cím azóta is szerepel a magyar királyok címei között. Szerbország egészen a török hódoltság kezdetéig a magyar korona védelme alatt élt, mint Magyarország hűbéres állama.

Az első szerb szabadságmozgalom csak 1804-ben vette kezdetét, amikor Kara György, a császári hadsereg szerb származású őrmestere, Szerbiába való hazatérése után a török uralom ellen szervezett ellenállást. A törökök 1812-ben — az időközben önmagát szerb fejedelemnek kinevezett — Kara György mozgalmát felszámolták; Kara György Szlavóniába szökött, miközben a belgrádi török pasa emberei közül 38 szerbet karóba húzatott, 114-et pedig felakasztatott.

Kara György dicstelenül végződött szabadságharca után pár évre egy Milos nevű disznókereskedő — akit anyja első férje után Obrenovicsnak is neveztek, — támasztott felkelést a törökök ellen. Milosnak nagyobb volt a szerencséje, mert a szultán némi függetlenséget adott neki és megengedte részére a fejedelmi cím használatát. Milos az 1817-ben hazatért Kara Györgyöt, mint ellenfelét, kivégeztette.

1830-ban az orosz cár közbenjárására, a török szultán önkormányzatot adott a szerbeknek; Milos, mint fejedelem, adót szedhetett, kisebb katonaságot is tarthatott, de köteles volt a szultánnak adót fizetni és Belgrádban (Nándorfehérvárott) török helyőrség volt. Emellett Milos uralkodása alatt a disznókereskedéssel sem hagyott fel, sőt azt monopolizálta.

A szerbeknek nem tetszett Obrenovics Milos disznónagykereskedelmi egyeduralkodója, fellázadtak ellene és 1839-ben lemondásra kényszerítették. Milos lemondása után egyik fia lett a fejedelem, de az hamarosan meghalt. Másik fiát, Mihályt, aki az örökébe lépett, a szerbek elűzték.

Obrenovics Mihály elűzése után a szerbek Kara György fiát, Karagyorgyevecs Sándort választották meg fejedelmüknek, a Habsburgok támogatásával. A szerbek azonban elégedetlenek voltak Sándorral, mert igen jó viszonyban volt Belgrádban úgy a törökökkel, mint az osztrák konzullal. Karagyorgyevecs Sándor a magyar szabadságharc alatt a magyarországi szerbeket a magyarok ellen lázította és a lázadókat segítette.

1858-ban a szerbek Karagyorgyevecs Sándort lemondatták és visszahívták fejedelemnek az öreg Obrenovics Milost, akit 19 évvel előbb fosztottak meg a fejedelemségtől. Milos 1860-ban meghalt, s őt az egyszer már szintén elűzött Mihály követte, mint örökös fejedelem.

Obrenovics Mihály azonban csak nyolc évig uralkodott, mert 1868-ban Belgrád mellett, a Topcsider Parkban meggyilkolták. Karagyorgyevecs Sándort, a tíz évvel előbb elűzött fejedelmet gyanúsították a gyilkosság értelmi szerzőségével. Karagyorgyevecs Magyarországra menekült, ahhoz a néphez, amelyet gyűlölt és szerbjeivel gyilkoltatott, és menedéket kért. Hogy megélhetése biztosítva legyen, az aradmegyei Bokszegeen postamesteri állást kapott, miközben a magyar bíróság felmentette a fejedelmegyilkosságban való részvétel vádjá alól.

Obrenovics Mihály meggyilkolása után unokaöccse, Milán lett a fejedelem. Obrenovics Milán 1882-ben felvette a királyi címet, s politikájában az Osztrák-Magyar Monarchia felé orientálódott. Ez népszerűtlenné tette a szerbek előtt, s rontotta helyzetét az is, hogy hadserege 1885-ben a bolgároktól vereséget szenvedett. 1888-ban elvált feleségétől, Kecskó Natáliától — egy orosz ezredes leányától —, ezért a szerb papság is ellene fordult. A nagy nyomásra fia javára lemondott a trónról és Párizsba költözött.

Obrenovics Milan fia, Sándor, 1889-től 1903-ig uralkodott. Idővel apja is hazatért, átvette a szerb hadsereg fővezérletét és néhány évig fia nevében kormányzószkodott. Sándor is hamarosan elvesztette a népszerűségét, s mivel egy nála idősebb nőt vett feleségül, aki a szerbeknek nem tetszett, 1903 június 11-én, feleségével együtt a szerbek meggyilkolták.

A gyilkosság után a szerbek az időközben Genfbe költözött Karagyorgyevic családhoz hazahívták, és annak egyik férfitagját, Pétert, királlyá koronázták.

Karagyorgyevic Péter 1903-tól 1921-ig uralkodott, s a nagy szerb törekvések megvalósítása jegyében foglalta el a véres szerb trónt. A szerb értelmiség Péter uralkodása alatt vakon megy bele a titkos társaságok földalatti tevékenységébe és eszköze lesz a nagyhatlami vágyaktól fűtött, sajátos szerb törekvéseknek.

1908-ban megalakult a Narodna Obrana (Népvédelem) mozgalma, melynek élén Boza Jamrovics és Pribisevic Milán őrnagy állt. 1909-ben Voja Tankosics százados vezetése alatt, főként katonák részvételével, megszervezik az "Ujedinjenje Ili Smrt" (Egyesülés vagy halál), ismertebb nevén "Fekete Kéz" alakulatát. Szerbia most az orosz és francia politika cselszövésének hálójába került: a két titkos egyesület magját azok alkották, akik 1903-ban meggyilkoltatták Obrenovics Sándor királyt.

A Narodna Obrana és a Fekete Kéz szerb sovinszta szervezetek 1914 június 29-én Szarajevóban meggyilkoltatták Ferenc Ferdinánd osztrák-magyar trónörökösét és feleségét

A trónörökös meggyilkoltatásának egyik legnagyobb oka az volt, hogy a szerbek attól féltek, Ferenc Ferdinánd trónralépése után a kettős monarchiát hármassá változtatja; a trializmus éppen nem tagadott terve szerint Krajna, Horvát-Szlavón-Dalmátország,

Bosznia és Hercegovina, Magyarországgal és Ausztriával egyenrangú államtestté vált volna. És ebben az esetben Szerbiának végleg le kellett volna mondania a nagy délszláv ábrándról.

A sors szeszélye néha kiszámíthatatlan: a szlávbarát Ferenc Ferdinánd, aki gyűlölte a magyarokat és uralkodása idején a szlávokra akart támaszkodni, a kedvelt szlávoktól megkapta azt, amit a magyaroktól érdemelt volna meg — ha ugyan a magyar képes volna orvgyilkosságra.

Az orvgyilkosságot a hagyományosan cselszövő orosz és francia politika felhasználta arra, hogy kirobbantsa általa az első világháborút, melyet Magyarország számára 1920 június 4-ikén a trianoni békeparancs fejezett be.

A francia cselszövés tönkretette és szétdarabolta az ősi Magyarországot: a háború előtti 325.000 négyzetkilométernyi területéből 93.000 négyzetkilométert, 21 millió lakosából pedig 8 milliót hagyott meg. Az egyik legősibb, legmagyarabb, s talán legtöbbet szenvedett területét, Dél-Magyarországot, egy mesterségesen összetákoltt, életképtelen, összeférhetetlen, örökös tűzfészket jelentő államegységbe kényszerítette, ahol a fejedelem és királygyilkosságok még most sem szűntek meg.

Karagyorgyevics Péter utóda, Sándor is belépett a meggyilkolt szerb uralkodók sorába: őt Marseilleben érte utól a végzet, ahol 1934 október 9-ikén horvát hazafiak gyilkolták meg.

A szerb vágyálom, Nagy-Szerbia valóság lett, de megalkotói nem a szerbek, hanem egy francia hazafi, akit a háború ragadott a felszínre, hogy a háború után torz lelkével képviselje Franciaországot.

“Tigris” volt a gúnyneve ennek a szűk szellemnek: Clemenceau György Benjamin, aki 1841-ben született. Eredetileg orvos volt, aki úgy szerzett hírnevet, hogy ingyenes orvosi rendelőt tartott fenn a szegények számára, majd városi tanácsos és elszánt, gyakorlott párbajhős lett, akinek egy párbaja sem végződött tragikusan. Hamarosan beleúnt az orvosi működésbe és felcsapott újságírónak. Nagy visszaélésekről, leleplezésekről írt, úgyannyira, hogy kormányokat buktatott meg lapjával. Lassanként az újságírói tevékenységét politikai tevékenységgel is kiegészítette, majd erre is ráúnva, vándorútra kelt. Amerikába utazott,

ahol tanítóskodott, majd megnősült, de amerikai feleségétől rövidesen elvált és 1871-ben, a szedáni csatavesztés után, visszatért Franciaországba. Nagy erővel vetette magát a németektől vereséget szenvedett Franciaország politikai életébe. Újra hozzáfogott az újságíráshoz és a nyomtatott betű erejével egyik előkészítője lett az első világháborúnak, amelynek csak folytatása volt a második világegés, hogy a kettő együtt 72 millió emberéletnek legyen kioltója.

Clemenceau francia kalandor és nemzeti nagyság tette tönkre a történelmi Magyarországot, amikor az első világháború fegyverletétele után Budapesten kitört zsidó-kommunista pátkányforradalom következtében hadseregét veszített nemzet ősi földjét Trianonban szétdaraboltatta és szétoztatta Szerbia, Oláhország, Csehország és a hullarabló Ausztria között.*

A két nagy világháború után mérlegelhetjük az eredményeket és láthatjuk, hogy ősi, vérszomjas hagyományok ébredtek életre. Nagyon gyakran és legtöbbször minden alaposabb ok nélkül, a vérszomjas ösztönöknek engedve, embermilliókat taszítanak a romlásba.

Ma az "akasztófák és a börtönök korszakában" élünk, amelyben a magyar társadalmat szörnyű bomlásba taszították. A hihetetlenül rosszakaratú sajtóhadjárat agyrémével és rágalmáival úgy állította a világ közvéleménye elé a magyar népet, mintha az is egy szörnyeteg lett volna, holott a tervszerű magyarítás, rágalmazás, zsarolás, orvgyilkosságok és emberrablások egészen mást bizonyítanak.

A történelem nem az enyészet ore, hanem a sorsa és alakítója annak, ami rákövetkezik. Bennünk él és szenvedélyeket táplál. Bemutatja az örök magyar jellemet, sorsot és a romláson keresztül az élesebb tudathoz vezető útra terel.

* Les États successeurs, vus par les Français. M. Georges Roux: "De tous les Traités de Paix, celui de Trianon fut le plus sévère. Rarement peuple subit de pareilles rigueurs. Ce qui restait était assujéti à de lourdes servitudes non seulement fiscales et militaires, mais encore politiques, aboutissant à une véritable élimination de souveraineté. La situation est séricieuse. La Hongrie est peut-être de tous les pays d'Europe celui où la question de la révision se pose avec le plus d'urgence. ... En vérité, au problème hongrois, le plus tragique de tous peut-être, on ne voit guère pour le moment de solutions. ..." — Sigismund Varga: "La tragédie d'un pays millénaire". 124. p.

Kötlességünk és feladatunk az "Örök Magyar Birodalmi Gondolat" hirdetése és egy reményekkel teli, biztosabb és újabb magyar évezred biztosítása, mert . . .

*"Kiss János, Kovács István, Nagy Péter a Kárpátokon
nem árva többé, félvilággal rokon,
s ha nem is érti, millió testvére mit beszél,
megerti, mit üzen a múlt, s mit súg az ősi vér . . .
Testvér, üzenem neked . . ."*

(Alföldi Géza: Turáni ének.)